

AMA-SEMEAK...

Epallaren amaseian A-
rantzazu'n apaizgoa ar-
tu zuten euskal gazteei.

Barne-giroak Arantzazu'ra,
euskaltasunak iturburura
narama egoz...
seme pirpiraz, Ama laztana,
zure oinpan gertatzen dana
ikusi gogoz.

Jostari zakust, zarkoi Aliña,
egun baitzaizu kilima oña
erromes taldez:
Gazte zerrenda gutxitakoaz,
"Kristotasunaz", ots, apaizgoaz
kili-amatsez.

Arantzazu'ko Amarez babes,
jomuga irritsez orok erromes...
Oi gaztedia!
Al banizueke eskuz ikutu,
ikusi begiz, indar estutu
biotz txindia!

Dardar urtika gaur "Arantzazu",
gazte lurruna naro daukazu,
jeiki txairoan.
Baita-zirrara ziztagarria,
gazte-batasun, pake-sukia,
kolko beroan.

Arantzazu'tik Euskalerrira,
argi albañi, izpi dizdira
dario egun.
So egizute, Aitzgorri mendi
ibar ta zelai, baso ta gaindi...
Ikus euskaldun:

Eliz barruan, otxanki,
maite jarioz laztanki
gazte sorta bat otoitz beroan...
Amaren babes izaki,
nork dezake gaur biozti-sua
seme jarduna sumaki?

Auzpezki orra, burua
esku artean lotua.
Gogo aleaz ixil ausnarka
laguntzat Ama gozua;
barne ziniko asegarrizat
Jesusño aldaretua...

Apaiangoaren joranez
zeru giltzaen minleiez,
Aloña'ratu dira erromes
-euskal bizi diranez-
bizitz gordiña txertatu naiez
Jaingo Amarez amasez.

Iñigo Loyola'kua
-gaindegirako autua-
emen izan da, gau-bijilian
bizitz berrira sartua,
jaulki zunean: "Ni izango naiz, ni
erri santuren santua".

Ama onekin zun mintza,
damu ta garbi-eskeintza
eta Arantzazu'n, euskaldun baitzan,
asi deuntasun lugintza.

Ordutik degu gure Iñigo
"Argi" onexen len-printza...

Iñigo kide zakustet, gazte,
xurgatuz zeru-lurrintza,
Amaren esku, apal utziaz
gerokoaren argintza:

Seneak: Arantzazu'ko Ama,
"Seme nazu" eta
errones natorkizu
intziriz beteta.
Gaztarotikan dizut
maitemin, leiketa;
ezti deritzait, zeru
zurekin izketa.
Entzun zaidazu baldin
ba-dezu arbeta.

Amak: Gazteño, "Amašemeak" gera,
Atoz, Amaren besarka artzera...
Torizu opai,
maitasun gordai,
nere biotza, gaztetzaren-kai.

Seneak: Arantzazu'ra nator
errones, bidari,
esker pozgarri baten
zale ta eskari.
Ene biotzak negar
ta malkoa dari...
Ama, gaurtik ez naiz ba
Jesus'en Jaupari!
Zaitetz bizitza zear
neretzat gidari...

Amak: Elukoi lili apaiz lanean,
argi dirdaitsu mundu barnean;
ori zaitteke

-bear zenduke-
nere laguntzaz, indar ta neke.

Semeak: Jaupatza bidez nazu
munduko argia;
ongi dakust bidea
elorriz josia...
Zuk ere aulki dezu
arantz-elorria,
Jesus'ek berriz oe
Gurutz ta zauria...
"Indazu, Ama, bular,
ausardi etsia".

Amak: Zuek zerate munduko gatzak,
zuen lanaketa ortantxe datza.
Jaupari zera,
Kristo antzera;
danen ixpillu, jarrai aukera.

Semeak: "Zure ta nere Euskalerria,
nekalkide emen daukazu...
Anaiak ditut. Ni izango naiz, ni
erri santu onen santu...
Berak ezin dun Ermitagintza
neronek naidet osatu" (1)
Ama, banao, lagun zaidazu,
barne saminak gozatu.
Torizu, Ama, Jaupaltza eta...
Agur...! Onetsi nazazu!

Amak: Nerone nazu lagun ta kide
Jesus Jainkoa etxe-bizkide.
Zoz, semea,
gordin zaita...
Ara Arantzazu'n, Ama zurea...

Jaupari gazte, bedi zuengan
Ama-oroipen sutua;
apaiz lanari lotu biotza,
zuzendu, jaso mundua.
Mamitu gaurko "ni izango naiz, ni
erri santuren santua"...
Iñigo dezu jardun orretxen
eredu jator, landua;
berak asi dun "Ermitagintzan"
ba-dezu, gazte, lekua.

Joxe-Agustin, Pasiotarra

I-go urteko teologilaria

(1) ARANTZAZU EUSKAL POEMA, 160 or.

